

2018/2019 č.2

Občasník Obchodnej akadémie v Trenčíne

JEDEN ÚČET
Plus

7 FORIEM
LÁSOK

DAS IST
SUPER!

**KDE VŠADE
(NE)ZOMRELI?!?**

**RECEPT NA DOMÁCU
KRTKOVU TORTU**

1989

OBSAH

Výletníci
4-7

2 na 2
8-11

**Učebná pomôcka
pre školu aj život**
12-13

Naši žiaci
14-16

**OSLAVUJEME
100 ROKOV**
17

ŠPORT
18

**Rok 1968 Šťastie
alebo chyba?**
24-25

Kam po škole?
19-21

Rok 1989
22-23

**Výber básní
z cyklu Letopísma**
26-27

**Recept na
krtkovu tortu**
28

Humorníček
29

PRESTÁVKA
30-31

Slovo na úvod

Neprešiel dlhý čas, a vy vo svojich rukách držíte v poradí už druhé vydanie školského časopisu Obchodnej akadémie v Trenčíne – Plus jeden účet. V tomto čísle sme pre vás pripravili rozsiahly rozhovor s našimi dvoma pánmi profesormi, ktorí precestovali už temer polovicu všetkých krajín sveta. Okrem rozhovoru o cestovaní si môžete prečítať aj o študentkách našej školy a ich projekte o ekológii a pomoci planéte Zem. V rubrike „Učebná pomôcka pre školu aj život“ nám pán profesor Kvasnička vysvetlí, ako je to láskou a jej rôznymi formami. Samozrejme, nezabudli sme ani na najdôležitejšiu udalosť celého kalendárneho roka na škole – oslavu storočnice školy, ku ktorej nám pár slov povedal pán riaditeľ Jandík a opísal nám, čím všetkým si naša škola za toto dlhé obdobie prešla. K výročiu školy sa pripravuje jubilejná pamätnica, ktorej peknú obálku nájdete na str. 17. Aby nechýbal ani aktuálny spoločenský rozmer, do prítomného čísla zaradíme aj jubilejné historické „kompozí-

cie“ o roku 1968 a 1989 z pera našich študentov. Pre všetkých, ktorí majú radi poéziu – alebo aspoň boli niekedy zamilovaní – sme vybrali zopár básní Filipa Čaňu z III.D z cyklu Letopísma, za ktorý obdržal Cenu primátora mesta Trenčín v celoslovenskej literárnej súťaži. A pre tých, ktorí sú milovníkmi varenia a pečenia, náš študent Martin Kalinčík pripravil recept na úžasnú domácu krtkovu tortu. Dúfame, že sa vám toto číslo bude páčiť minimálne rovnako ako to predošlé, že sa dozviete veľa nových a zaujímavých vecí, a hlavne – že sa pri čítaní druhého čísla dobre zabavíte.

Napokon, ako čoskorý maturant som rád, že šéfredaktorskú štafetu môžem odovzdať mladším rovesníkom, ktorí nám pomáhali doposiaľ a majú chuť robiť čosi nad rámec štandardnej školskej rutiny.

Juraj Taraba, šéfredaktor

Pripravili sme si pre vás aj zoznam kaviarní a podnikov, ktoré určite stoja za návštevu obzvlášť po namáhavých dňoch v škole.

Náš výber top podnikov, vybraných na základe internej študentskej ankety, nájdete na stranách 19 – 21.

PO STOPÁCH ANDREJA SLÁDKOVIČA

Štúdium v teréne

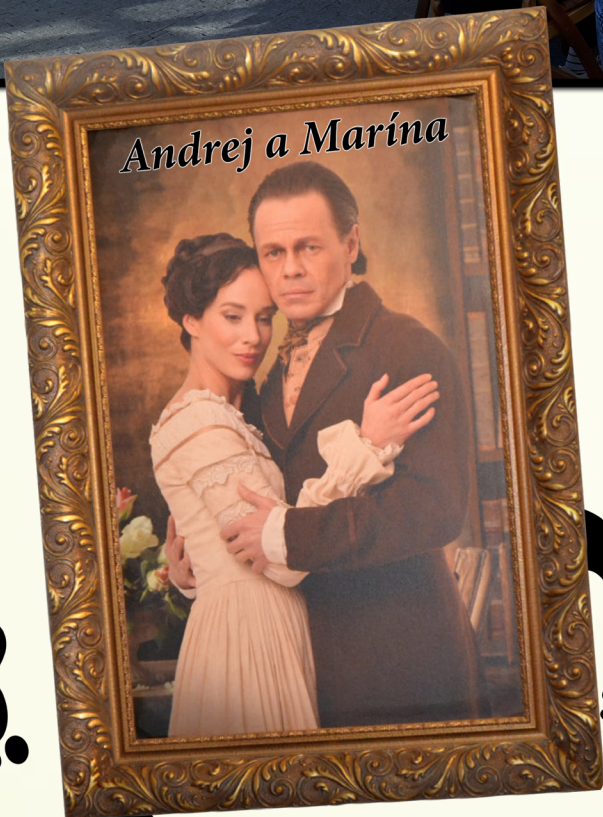

Ovečky a barani

Detvan s ovečkami

Chýbajúci
III. D
Gašparová
Daňová
Dobiasová
Pavlová
Fojtíková
Šurman
Reháčová
Triedna kniha
Sládkovič
~ 2017 ~

EXKURZIA OSVIENČIM – KRAKOW

V rámci prierezovej témy „Holokaust a my“ navštívilo 45 študentov druhého ročníka najväčší vyhladzovací tábor Auschwitz – Birkenau, kde bolo zavraždených viac ako milión obetí, najmä Židov. Všetci účastníci skonštatovali, že konfrontácia s autentickým miestom je oveľa silnejší zážitok ako film alebo kniha o holokauste. Prehliadka historického Krakowa bola vítaným odľahčením našej exkurzie.

Ďakujeme p. prof. Filinovej, Paškovej a Anite Repovej z II. C za organizáciu celej akcie.

OA V NÁRODNEJ RADE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

VESELÉ ROZPRÁVANIE O NÁROČNÝCH CESTÁCH

Ako ste sa spoznali a kam ste išli na Vašu prvú spoločnú cestu?

Mi: Spoznali sme sa tu na škole. Bavili sme sa, že sme už cestovali predtým, tak sme skúsili našu prvú experimentálnu cestu – stanovačka v horách Albánska a Čiernej Hory – a zistili sme, že nás bavia spoločné veci a že to vydržíme. Tento prvýkrát to bolo cez cestovnú kanceláriu Bubo, pretože do Albánska sme si netrúfli ísť len tak.

Prečo ste sa rozhodli prestať cestovať prostredníctvom CK?

Mi: CK má výhodu, že je ľahšia na organizáciu, ale drahšia na peniaze a my sa snažíme hľadať kompromis medzi tým. Cestovať sám vyžaduje veľa času, čo my ako zamestnaní ľudia nemáme.

Ma: Snažíme sa hľadať kombináciu, pretože si nemôžeme dovoliť ostať na jednom mieste a nič nerobiť. V obmedzenom čase sa snažíme vidieť a zažiť čo najviac, preto si polovicu času nemôžeme dovoliť stráviť riešením nepripravených vecí a chaosu. Preto sme klasické cestovky opustili. Cestujeme už cez inú cestovku, nášho kamaráta, ktorému predostrieme program, on ho pripraví, aby sa dal zrealizovať a zorganizuje základné veci: dopravu, ubytovanie a my si už len kúpime letenky.

Na základe čoho si vyberáte krajinu do ktorej chcete cestovať?

Mi: Keďže obaja sme vyštudovali geografiu, kultúra, príroda i história nás bavia, preto sa to vždy snažíme kombinovať. Ideme vždy po zaujímavých veciach, ktoré sú autentické napr. Etiópia, Irán, Amazónia. Vo veľkých mestách sa zastavíme, ale len okrajovo.

Aké veľké skupinky ľudí chodievate?

Mi: Chodíme tak 4-6. Asi sme aj trochu nároční, pretože viac ako 2-krát tí istí ľudia s nami už nejdú. Oslovujeme skôr známych, a ťažko sa aj hľadá kompromis, pretože každý chce zažiť niečo iné. Preto čím menšia skupinka, tým lepšie.

Ma: Hľadáme ľudí, ktorým nevadí špinavá posteľ, chrobák na stene a pod. Takých, ktorí vedia, do čoho idú, a ktorých to aj baví.

Mi: Preto nám nevyhovuje veľká cestovka, kde väčšina ľudí nie je úplne spokojná. Aj preto sme sa rozhodli pre tú našu „jednohlavovú“ cestovku, ktorá nám robí výlety na mieru. Napríklad nám zabezpečí Jeep v púšti, ktorý nás odvezie v stanovený deň, namiesto čakania 2 dni. Niektoré krajiny vás dokonca ani nepustia za hranicu, ak nie ste krytí CK.

Musíte mať nejakú zdravotnú prevenciu ako očkovanie a pod.?

Mi: Čím ďalej, tým menej. Ak si to vyslovene vyžadujú krajiny, tak áno, ale väčšinou nie. Do pralesa sme ale museli určite.

Prekvapila Vás nejaká krajina negatívne alebo pozitívne?

Ma: My už máme dopredu naštudované a prečítané o krajinách, ktoré chceme navštíviť, takže nejaké zásadné prekvapenia sa nekonajú. Prioritou je vidieť najmä krajiny, ktoré o pár rokov budú iné. V Tibete sme zažili trošku sklamanie našich predstáv z filmov, pretože tá čínska okupácia je tam dosť značná. To isté Amazónia – porovnávať romantické predstavy s realitou vykácanych stromov je rozdiel.

Mi: Nechceme ísť do krajín si potvrdiť naše vedomosti a znalosti, chceme tú krajinu zažiť. Väčšinou sú tie prekvapenia však príjemné, keď naše očakávania boli vysoké, a realita ešte lepšia.

Aká je Vaša NAJ cesta?

Mi: Naša najlepšia cesta je vždy tá, na ktorej sme. My keď ju pripravujeme celý rok, tešíme sa, tak si vždy hovoríme, že lepšie to nemôže byť. Ale určite máme obaja také zamilované regióny. Ja osobne mám rád Afriku. Nemôžem však povedať, že nemám rád Irán, Pakistan, Indiu...

Ma: Je veľa miest, kam by som sa chcel vrátiť. Napríklad keď už sme na nejakej ceste, už sa bavíme, kam pôjdeme nabudúce. Len najviac času sme dosiaľ trávili hľadaním ľudí a programu tak, aby sme nemuseli obetovať naše predstavy o výlete.

Máte nejaké obľúbené príhody z ciest?

Mi: Samozrejme, a každý rok sú lepšie a lepšie. Na takýchto cestách sú vždy veselé príbehy. Niektoré sa zdajú byť veselé až o rok, ale to k tomu patrí.

Boli sme v Indii, v Nepále, a tam nie je otázka či, ale kedy. Mali sme známu, ktorá sa bála miestnej stravy, mala z domu konzervy. Každý si tým prešiel, len ona nie, jeden deň sme boli raftovať, a musela sa najesť miestneho jedla, ktorým bolo mimo iného aj zelenina umytá v miestnej vode, čo ona nevedela. Druhý deň sme mali trek na slonoch v džungli a odtiaľ je príhoda zo slona tak rýchlo nezostúpiš.

Boli ste niekedy pri svojich cestách sklamaní?

Mi: Ja som ohromne sklamaný z Dubaja. Bez atmosféry, bez kultúry, pozeráť sa na Pakistancov a Indov, ktorí sú navešaní na umelých lešeniach a robia tam za 300 dolárov, to je novodobé otrokárstvo. Pre mňa je mesto krásne, keď má svoju atmosféru, a Dubaj ju má hroznú, kvôli týmto robotníkom Aj Sydney, bezduché panelákové mesto, ktoré je vlastne Európa presunutá do Austrálie.

Do Indie sa dá ísť päťkrát, a vždy ste v inej krajine. To je ako porovnávať Švédsko a Španielsko.

Suveníry máte?

Mi: Z každej krajiny si beriem niečo, na čo sa pozriem a mám pekné spomienky.

Ma: Keď som u kolegu alebo naopak a pozerám na stenu, tak sú to dlhé návštevy.

Stretli ste sa s náboženskou segregáciou?

Mi: Mne táto otázka príde položená európskym spôsobom myslenia. Kto si chce tú krajinu užiť a snaží sa ju pochopiť, musí zabudnúť na európsky spôsob myslenia, európsky uhol pohľadu na vec. Musíte sa snažiť myslieť ako ľudia v tej krajine, a to sa nedá bez toho, aby ste niečo o tej krajine nevedeli. Ja mám vždy iný pohľad na krajinu pred a po jej návšteve, a keď čítam tie isté knihy, vidím ju z úplne iného uhla pohľadu.

Ma: Hlavne neporovnávať, lebo človek sa dostane k odcudzovaniu, a hlavne neporovnávať z materiálneho hľadiska. Náš pocit bol, že India sa usmievali viac než my.

Mi: Ja keď som prišiel z Etiópie, nevedel som si zvyknúť, ako sú všetci zamračení.

Ma: Napriek tomu, že chodia s holými zadkami.

Nevyšlo Vám niekedy počasie?

Mi: To je zlá otázka. Neexistuje zlé počasie, existuje len zle oblečený človek.

Ma: A zle naladený človek. Pekný príklad je, že my sme v pralese boli nadšení, že ideme 2 hodiny v bahne a leje a musíme vylievať gumáky.

Mi: Mne by to chýbalo, ja chcem v Amazónii toto zažiť. Amazónia bez takéhoto lejaku nie je Amazónia.

Kam smerujú Vaše ďalšie kroky?

Mi: Barma a Laos. Barma na pamiatky a Laos na prírodu.

Ma: Barma bola dlho uzavretá a už sa z nej stáva pomaly Thajsko, preto to chceme ešte stihnúť. Už to nie je o 5 minút 12, ale 12:05.

Mi: A Laos je prírodný, tak to chceme skombinovať.

Kde všade ste ešte neboli?

Ma: Minule sme sa rozprávali, že síce to nepočítame, ale blížime sa ešte len k polovici všetkých krajín, takže sme boli asi v 80 alebo 90.

ZÁKLADNÉ FORMY LÁSKY

Keby ste vo svetovej (alebo aj slovenskej) literatúre od najstarších čias po dnešné dni hľadali najväčšiu tému, tak celkom určite dôjdete k poznaniu, že je ňou láska. Láska vo všetkých pádoch aj vzletoch. Platí to pre Homéra rovnako ako pre Sofokla či Ovídia, pre bibliu rovnako ako pre texty iných náboženstiev, pre Petrarca, Shakespeara, Balzaca rovnako ako pre Kollára, Sládkoviča, Hviezdoslava či Krasku. Lásku skloňujú absolútne všetci, len si nie som istý, či pod ňou chápu to isté.

V našom civilizačnom, teda západnom kultúrnom okruhu najviac letí tzv. romantická láska. Svoj podiel viny na tom nesie odkaz stredovekých trubadúrov a rytierskych eposov, ktoré ošial romantickej lásky zbožstvi. Akoby láskou bola len vytrženie, extáza, vášeň, ony povestné „motýle v bruchu“. Koľko dní či mesiacov a rokov takýto citový výbuch vydrží? Sme jediná kultúra, ktorá práve romantickú lásku preceňuje. Ako dosluhujúci pedagóg Obchodnej akadémie v Trenčíne vám chcem odovzdať túto zaujímavú učebnú pomôcku - a možno aj mentálny ťahák k blížiacim sa maturitám. Lebo láska nie je len jedna. Alebo aj ak je pre ňu v našom jazyku len jedno slovo, ako pojem má veľa tvárí, podôb a typov.

1. PHILAUTIA (fileo – milovať, autos – ja sám)

Je to láska k sebe samému. V skutočnosti predstavuje začiatok, z ktorého vznikajú všetky ostatné lásky. Keď je náš vzťah k sebe silný, všetky ďalšie lásky nájdu miesto v našom živote. Philautia prichádza v dvoch formách. Jednou z nich je akási falošná sebaláska podobná narcizmu alebo arogancii. Tvorí ju chuť po peniazoch, sláve a moci. V tejto sebaláske sa uprednostní náklonnosť k sebe samému pred vyšším dobrom. Naopak, zdravá Philautia sa vyznačuje sebaúctou, dôverou a sľubom starať sa o seba a ostatných. Umožňuje nám rozdávať lásku, ktorú cítime k sebe, do okolitého sveta. Aj v biblii sa píše: miluj svojho blížneho ako seba samého.

2. STORGE (starosť, opatera)

Je to zvláštny druh lásky, ktorý rodič prechováva k svojmu dieťaťu. Rovnako ako Philia, tento druh lásky je silný a večný. Avšak na rozdiel od nej to nie je láska medzi seberovnými. Skôr opisuje vzťah, v ktorom sa rodič stará o dieťa. Predstavuje bezpodmienečnú lásku. Dieťa nenesie žiadnu zodpovednosť za svojho rodiča. Skôr rodič miluje svoje deti také, aké sú. Storge je to, čo inšpiruje rodiča odpustiť svojim deťom čokoľvek. Rodič so silným zmyslom pre túto formu lásky obetuje všetko pre svoje dieťa bez toho, že by od toho niečo očakával. Aj mimo rodičovskej lásky je na počiatku každého vzťahu starosť o druhého a zodpovednosť zaň (ak sme si ho „ochočili“ - Exupéryho príbeh s líškou v Malom princovi).

Zíde sa pri
MATURITE

3. EROS (romantická láska)

Je to druh vzťahu, ktorý sa najčastejšie spája so slovom „láska“. Charakterizujú ho romantika, poblúznenie a sexuálna túžba. Eros je grécke meno pre bôžika Lásky - Cupida, ktorý strieľa šípy do ľudí a spôsobuje im tento druh príťažlivosti a často až poblúznenia. Často sa znázorňuje ako dieťa do zaviazanými očami, čo znamená, že Eros často udrie bez dôvodu. Tento druh lásky je najnebezpečnejší, ale je to tiež to, čo prenasledujeme celým svojím srdcom. Úplne nás zničí a vymyká sa akejkolvek logike.

4. LUDUS (hra)

Je opakom Pragmy, hoci časom alebo zmenou okolností môže prerásť do inej lásky. Ludus je koketná a zábavná forma lásky. Charakterizujú ju hravosť, radosť a nezáväznosť. Ide o druh lásky, ktorú cítime, keď tancujeme s cudzincom alebo flirtujeme so spolužiakom. Na rozdiel od hlbokoj oddanosti, ktorú charakterizuje pragmatická láska, cieľom tejto formy lásky je len potešenie. Ludus tvorí zábava, preto nemôže ani dlho vydržať. Postupom času sa buď vytratí, alebo prerastie do foriem Eros alebo Philia. Na rozdiel od Ivana Krasku Janko Jesenský ako modernista vyzdvihoval práve takéto nezáväzné pohrávanie sa a špásovanie na krátky čas.

5. PHILIA (spoluzdieľanie sa, blízkosť)

Túto formu lásky cítime k našim súrodencom alebo blízkym priateľom. Je to úprimné, platonické a vzájomne blahodarné. Vydrží dlhšie než Eros a Ludus, takže by bolo múdre, keby sme uprednostnili tento typ lásky pred ostatnými prchavými. Často sa stáva, že vzťah medzi milencami môže prerásť do tejto formy lásky. Môžu vám povedať, že ich manžel je ich najlepší priateľ. Je to niečo, o čo by sme sa mali usilovať, pretože Philia je jedným z najsilnejších pút dvoch ľudí, aké môže vzniknúť. Tieto vzťahy sú intímne, pravdivé a bezpečné. Je to vlastne spolupráca, vzájomné vzdieľanie sa. Ako spieval Waldemar Matuška: Sluň se tu se mnou dál a nekaž tu chvíli.

6. PRAGMA (seba presahujúca láska, obeť za iného)

Je to láska, ktorú zasvätime vyššiemu dobru. Pri tomto type lásky romantika a príťažlivosť idú bokom v prospech spoločných cieľov a schopnosti spolupracovať. Je to aj láska medzi pármami, ktoré sa rozhodli spečatiť svoj zväzok v kostole alebo ho vytvorili na základe politickej dohody. Tento druh lásky inšpiruje páry, aby si vytvorili vzťah, ktorý by fungoval pre dobro ich detí. Pragma je druh hlbokoj lásky a oddanosti, ktorý nás núti robiť tie správne veci. Mnohé vzťahy začínajú ako Eros alebo Ludus a neskôr prerastú až do Pragmy. O skutkoch sebaobety (keď otec padne v boji kvôli lepšiemu životu svojho potomstva, alebo keď niekto položí život za priateľov a blízkych) ani nehovoriac.

7. AGAPÉ (hostina s horizontom večnosti)

Je to univerzálny pocit lásky, po ktorom všetci túžime. Agapé je bezpodmienečná láska k všetkému živému. Je to forma lásky, ktorá v nás vzbudzuje túžbu konať dobro. Tieto pocity nás môžu inšpirovať k dobrovoľníctvu, k ochraňovaniu planéty alebo k vykonaniu akejkolvek láskavosti. Pomáha nám konať so súcitom a nezištnosťou. Skutočná Agapé sa vyznačuje silným vzťahom k prírode, ľudskosti a vesmíru. Keď prežívame Agapé, sme najbližšie k Bohu. A vo vzťahu k tejto nezapríčinenej príčine alebo „nehybnému hýbateľovi“ platí ešte jedna vec: čím sme vyššie a bližšie k nej, tým sme bližšie jeden k druhému. Podľa zásady, že milovať neznamená pozeráť jeden na druhého, ale hľadať spoločne jedným smerom.

I love you

Myslíme ekologicky

V posledných rokoch sme všetci mohli zaznamenať zvýšený záujem o riešenie veľkej problematiky ohľadom našej planéty. Sociálnymi sieťami kolujú rôzne obrázky, fakty a v mnohých prípadoch znepokojujúce články, ktoré sa dostávajú aj k mladým ľuďom. Na našej škole si mnohí žiaci uvedomujú, že je na čase zobrať to do vlastných rúk a prispieť k zlepšovaniu prostredia okolo nás. Žiačky našej školy 18-ročná Diana Kubaláková a 17-ročná Petra Dovičinová, patria medzi študentky našej školy, ktoré inšpirujú nielen svojich spolužiakov, ale aj občanov ich rodného mestečka. Nedávno sa rozhodli založiť občianske združenie Neofelis, ktoré pomenovali podľa druhu leoparda, ktorý je na pokraji vyhynutia práve kvôli ľuďom.

Čomu sa venuje vaše občianske združenie ?

Zameriavame sa hlavne na pomáhanie tým najbezbrannejším a to pouličným zvieratkám u nás v Starej Turej. Ľudia nám dajú vedieť keď nájdú zranenú, chorú či po novom postrieľanú mačku či iné zviera. Taktiež sa snažíme šíriť ekologické povedomie na školách deťom a v našom meste. Spolupracujeme na rôznych inšpiratívnych projektoch napr. teraz ako posledné sme spoluorganizovali SVEDOMITO fest, festival udržateľnosti a ekológie v Starej Turej.

Aké skúsenosti ste nadobudli vďaka Neofelisu ?

Občianske združenie máme zatiaľ len pol roka , no určite nám to dalo veľa skúseností. Keďže máme toto OZ tri, musíme vedieť spolupracovať a robiť kompromisy. No hlavne čo nám to dalo, sú inšpiratívni ľudia, ktorých sme mali možnosť spoznať a nádej, že všetci spolu dokážeme veľké veci. Pred pár dňami sme na SVEDOMITO feste robili rozhovor s Natáliou Pažickou, ktorá je momentálne jedna z najväčších eko-influenceriek na internete. Takže tomu sme sa neskutočne tešili. Často máme veľmi veľa povinností a dosť sa nám to bije so školou, no robíme to s láskou. A aj keď si večer ľahneme do postele neskutočne unavené a nenaučené do školy :D vždy máme skvelý pocit, že sme urobili niečo dobré.

Ako by sa dalo toto množstvo znížiť ?

Pri konkrétnych veciach je to napríklad výmena plastových tašiek za tie látkové, plastových slamiek napr. za kovové alebo sklenené a tak ďalej. Keby to máme všetko vymenovávať, je to naozaj naddlho, pretože na všetko dokážeme nájsť alternatívu ako nevytvoriť zbytočný odpad. Práve preto sú prednášky pre deti na túto tému dôležité, aby sme každému mladému človeku ukázali, že keď sa chce sa to dá. No nejde podľa nás o to, aby sme si teraz nakúpili samé ekovychytávky, ale skôr OTVORILI OČI a uvedomovali si aký problém máme.

Ako by sme mohli zlepšiť pohľad na túto tému na našej škole ?

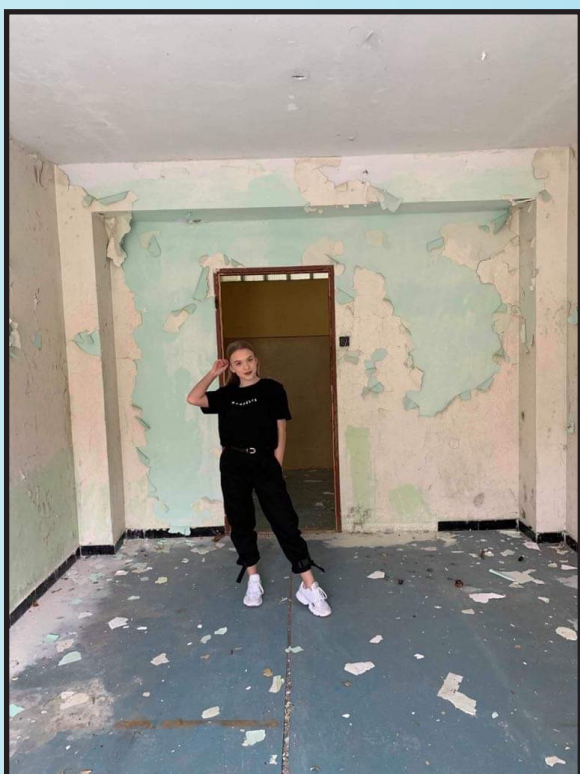
Peťa: Podľa mňa sú výbornou formou inšpirácie prednášky, kde žiakom ukážeme aj rôzne alternatívy napr. tých jednorazových plastov. Dida už takéto prednášky pre pár tried robila, a išlo jej to super, takže v tom by sme možno chceli pokračovať, ak by mali žiaci záujem.

Dia: Áno prednášky boli super, ale napadol ma taktiež ekoday, prednášky od iných inšpiratívnych ľudí, ktorých sme za posledné obdobie stretli. Či hromadné zberanie odpadu žiakmi. Vlastne nápadov mám tak, že by to mohol byť ecoweek. Plus treba povedať, že o veľa dôležitých veciach ako globálne otepľovanie alebo masívne hospodárstvo sa v škole nehovorí, čo je veľká chyba. Minimálne by sa mohli púšťať niektoré dokumenty žiakom napríklad na voľnejších predmetoch alebo hodinách.

Priviedli ste už niekoho k recyklovaniu ?

Peťa: Hovorím, že nerada nikoho do ničoho nútím, no u nás doma sa snažíme žiť ekologicky, a je to hlavne kvôli mne. No vždy ma veľmi poteší, keď mi moja mladšia sestra povie, že niekde boli s kamoškami a napríklad pozbierali odpadky.

Dia: Keďže môj tato bol tip človeka čo aj banány balil do plastových vreciek, zo začiatku zažíval jemný teror z mojej strany. Čiže rodinu k tomu vyslovene tlačím a potom sa o tom často rozprávam s kamarátmi a blízkymi. Myslím, že sme naučili viacero ľudí na snahu o zníženie odpadu.

Kolko € vás stoja recyklovateľné náhrady rôznych každodenne používaných vecí ?

Nejde o to, teraz urobiť drahý nákup a zrazu žiť zo dňa na deň bez odpadu. Myšlienka je tá, nekupovať stále nové a nové veci ale žiť tým čo máme. Ono možno je niekedy tá prvotná investícia drahšia, ale treba myslieť na to, že je to udržateľné. Za nerezovú fľašu zaplatíte cca 20€, avšak vydrží vám veľmi veľa rokov, počas ktorých nebudete pravidelne míňať peniaze na malé plastové fľašky. Kolko tým pádom spätne ušetrím za 20 rokov na balených vodách z obchodu ? A ak ste šikovní, taktiež si môžete veľa vecí vyrobiť a pretvoriť sami doma.

Rozmýšľali ste niekedy aj nad vegánstvom a podobnými životnými štýlmi ?

Peťa: Ja obdivujem každého človeka, ktorý je vegánom. Je to podľa mňa životný štýl, ktorý je uvedomelý k zvieratám, k sebe, aj k životnému prostrediu. Ja sama mäso moc nejem, no nechcem sa označovať ako vegetariánka, keďže raz za čas si ho dám. No niekedy v budúcnosti by som sa chcela dopracovať aj k vegánstvu, ale to je ešte dlhá cesta.

Dia: Ja som na tom presne rovnako, výrazne sa snažím obmedziť tú spotrebu, ku ktorej sme sa my ľudia spokojne priklonili. Často taktiež uprednostňujem aj lokálnosť a malých výrobcov. Neskutočne sa teším, že prichádza to obdobie, kedy budem jesť zeleninu len z našej záhradky a jablko si odtrhnem zo stromu vedľa nášho domu.

Aké máte plány do budúcnosti ? Chceli by ste sa naďalej venovať týmto témam ?

Plánov máme veľmi veľa. Určite sa tomu chceme venovať. Robí nám radosť keď ľudí inšpirujeme, keď vidíme, že je nás veľa ktorí chcú pomáhať, takže túto myšlienku chceme stále šíriť ďalej, lebo dobrá predsa nikdy nie je dosť a spolu dokážeme veľké veci.

100 ROKOV!

Naše výročie je dôvodom na chvílkové zastavenia sa, zamyslenie sa nad tým čo bolo vykonané, a čo nás v budúcnosti čaká. Sto rokov je dlhá doba, ľudské poznanie aj spôsob vyjadrovania sa za ten čas výrazne posunuli. Čo však zostalo, a je sto rokov nemenné, je zameranie školy na vyučovanie predmetov súvisiacich s obchodom, vo význame slova podnikanie.

Každá škola potrebuje svoju budovu, dočasne od roku 1919 bola škola umiestnená do budovy Piaristického gymnázia. Začalo sa s prípravou stavby vlastnej budovy, ktorá mala stáť na Palackého ulici. Jej uskutočnenie znemožnila svetová hospodárska kríza v roku 1929. Po prekonaní ťažkostí sa stavba novej budovy začala na jeseň 1935 na Sihoti. V zime v roku 1937 počas polročných prázdnin sa škola presťahovala do novej budovy, kde sídli dodnes. Prejavom vďaky vtedajšiemu ministerskému predsedovi Československej republiky dr. Milanovi Hodžovi, ktorý sa zaslúžil o zriadenie Obchodnej akadémie v Trenčíne, bolo čestné pomenovanie školy.

O súčasnom postavení a i budúcnosti škôl veľa prezradí záujem o štúdium. Naša škola dlhodobo patrí ku stredným školám, o ktoré je na Slovensku najväčší záujem o štúdium, ktorý každoročne výrazne prevyšuje možnosti školy. Aktuálne pre školský rok 2019/2020 škola prijala 388 prihlášok na bilingválne štúdium a na štvorročné štúdium, pričom môže prijať 104 žiakov budúceho prvého ročníka. Dali by sa spomínať ďalšie úspechy školy. Treba si však uvedomiť, že to, čo pekne vyzerá, čo dobre funguje, neprichádza samo od seba, za všetkými úspechmi školy sú učitelia a žiaci. Preto by sme si s pocitom vďačnosti mali spomenúť predovšetkým na tých, ktorí venovali škole svoje sily, zasvätili jej svoj život, vytvárali jej históriu a tradície, ukazovali cestu budúcim generáciám.

Ing. Jandík, riaditeľ školy

STOROČNICA OBCHODNEJ AKADÉMIE M. HODŽU TRENČÍN

100

STOROČNICA
OBCHODNEJ
AKADÉMIE
M. HODŽU
TRENČÍN
1919 – 2019

ŠPORT

Dňa 19. 12. 2018 sa naše žiačky zúčastnili okresného kola v hádzanej žiačok stredných škôl na Dopravnej akadémii v Trenčíne a obsadili krásne 1. miesto. Gratulujeme.

Dňa 10. 10. 2018 sa konalo okresné kolo žiakov a žiačok stredných škôl v stolnom tenise na ZŠ Kubranská v Trenčíne. Naše žiačky obsadili 2. miesto a žiaci 3. miesto. Gratulujeme a ďakujeme za vzornú reprezentáciu školy. :)

KAM PO ŠKOLE?

ROK 1989

Rok 1989, rok, ktorý zmenil spoločnosť, zmenil krajinu a myslenie ľudí. V tomto kalendárnom roku si pripomíname 30. výročie prevratných spoločenských zmien, ktoré otriasli celou strednou a východnou Európou. 17. novembra 1989 sa zišli protestujúci študenti na Národnej triede v Prahe, aby si pripomenuli Svetový deň študentstva, ale aj vyjadrili svoju nespokojnosť s vtedajším režimom. Komunistický režim sa v tých dňoch rúcal v celej strednej Európe.

9. novembra bol zbortený Berlínsky múr, Maďarsko otvorilo hranice, v Poľsku už Solidarita jednala za okrúhlym stolom s vtedajšou komunistickou vládou. Len v Československu bol akýsi pokoj. Môžeme ho nazvať aj tichom pred búrkou. Ľudia mali stále v pamäti august 1968, keď pokus o demokratické zmeny vyústil do vpádu vojsk Varšavskej zmluvy. Taktiež ľudia registrovali aj masaker na námestí „Nebeského pokoja“ v Pekingu, ktorý sa odohral v júni 1989. Komunisti sa nevzdávali moci ľahko, aj ich tvrdý zákrok proti študentom na Národnej triede v Prahe bol toho jasným príkladom. Ľudí vo vtedajšom Československu šokovala brutalita voči bezbranným študentom. Tento zásah vzbudzoval ľudí v celej krajine, v každom väčšom meste v Československu dochádzalo k protestom. Ľudia na námestiach požadovali koniec komunistickej totality, ukončenie zákazu cestovania do zahraničia, koniec cenzúry a ukončenie vedúcej úlohy komunistickej strany v štáte. Vznikali rôzne občianske združenia, v Prahe: Občianske fórum, v Bratislave: Verejnosť proti násiliu. Na tribúnach rečnili hlavne herci, režiséri a profesori. A aj členovia kresťanského disentu ako Mikloško, Čarnoburský a mnohí iní. Dokonca sa na tribúnach objavila aj hlavná tvár „Pražskej jari“ z roku 1968, Alexander Dubček, ktorý sa spolu s českým disidentom Václavom Havlom stali hlavnými tvármi revolúcie. Komunistický režim padol, nezvládol tento nápor, keď sa proti nemu postavili milióny ľudí, ktorí požadovali slobodu. Vo všetkých krajinách strednej Európy sa udiala zmena nekrvavým a pomerne kľudným spôsobom. Výnimkou bola situácia v Rumunsku, kde vypukli pomerne krvavé boje a vzbúrenci zastrelili tamojšieho prezidenta. Koncom roka 1989 už boli všetky krajiny strednej Európy na ceste demokracie a slobody.

Neviem si ani predstaviť ten úžasný pocit, keď zrazu mohli ľudia prekračovať ešte donedávna ostro strážené hranice na západ. Ten pocit počiatocnej eufórie však zakrátko opadol. Tieto nové demokratické štáty museli začať budovať demokraciu. Museli zabezpečiť prechod z centrálne riadenej ekonomiky na trhovú ekonomiku. Začala privatizácia rôznych štátnych podnikov, mnohé v dôsledku týchto činností zanikli. Rôzne skupiny ľudí, ktorí sa ocitli v „správnom čase na správnom mieste“ sa dostali k obrovským majetkom dosť pochybným spôsobom. Veľa ľudí, ktorí sa dostali k moci, len prezliekli kabáty. Od týchto momentov uplynulo už 30 rokov. Dnešná spoločnosť sa môže otočiť a zhodnotiť, čo z toho bolo dobré a čo nie.

Krátko po revolúcii sa dostala na povrch nacionalistická otázka: „Kto na koho v spoločnom štáte dopláca?“ Komunistická moc túto otázku neriešila, potláčala ju. Určité náznaky boli, ale boli minimálne. Naplno sa táto otázka ukázala v tzv. pomlčkovej vojne, kde sa českí a slovenskí politici hádali, ako sa má spoločný štát volať. Rôzne varianty názvu ako Česko-Slovensko s pomlčkou alebo spojovníkom spôsobili toľko nezmyselných hádok. Nakoniec sa uzákonil názov Česká a Slovenská Federatívna republika. Toto bol však len začiatok rozporov v spoločnom štáte. Tieto rozpory vyústili po voľbách v roku 1992 k rokovaniu o rozdelení spoločného štátu. Štátu dvoch bratských národov, ktoré toľko spolu prežili. Štátu, ktorý zakladali také osobnosti ako Masaryk, Štefánik, Hlinka či Beneš. Ja osobne som v tej dobe nežil, ale ľutujem rozpad Československa bez toho, aby sa niekto spýtal ľudí v referende.

Na Slovensku sa v prvých rokoch samostatnosti dostali k moci ľudia okolo Vladimíra Mečiara, nastala divoká privatizácia, mafiánske skupiny si riešili svoje spory za bieleho dna na ulici. Vyústením celej tejto situácie bol únos syna prezidenta republiky. Na tomto únose sa podieľala SIS, ktorej v tom čase šéfoval Mečiarov podriadený Lexa. Našťastie sa však podarilo zvrátiť túto situáciu po voľbách v roku 1999. Politici, ktorí sa dostali k moci, otočili náš smer do Európskej únie a do NATO. Celý tento proces bol úspešne zvršený v roku 2004, keď sme sa stali riadnymi členmi týchto organizácií.

30 rokov po revolúcii sa však stále stretávame s aroganciou moci. Dnešní politici sa svojimi činmi smejú ľuďom do očí, akoby zabudli, že majú ľudí zastupovať. Ich mená sa môžu len ťažko porovnávať s takým menom, ako bol T. G. Masaryk. Veď porovnajme si len dnešného predsedu parlamentu a prezidenta prvej Československej republiky!? Mój osobný názor je, že sa to porovnať nedá! Týmto nechcem, samozrejme, nikoho uraziť. Je to len môj osobný názor. A chcel by som ho zakončiť citátom prezidenta Masaryka a tým zhrnúť celú podstatu dejinného zvratu, s ktorým sa plne stotožňujem:

„Svoj dôvod pre demokraciu mám vo viere v človeka, v jeho hodnotu, v jeho duchovnú a nesmrteľnú dušu. To je tá pravá rovnosť: Večný večnému nemôže byť ľahostajný, večný nemôže večného zneužívať, nemôže ho vykorisťovať a znásilňovať. Eticky je demokracia zdôvodnená ako politické uskutočnenie lásky k blížnemu. Demokraciu priznám s jej dôsledkami hospodárskymi a materiálnymi, ale zakladám ju na láske. Na láske a spravodlivosti.“

Autor: Jakub Šatura

ŠŤASTIE ALEBO CHYBA?

Filozofická fakulta Univerzity Komenského v Bratislave koncom minulého roka vypísala stredoškolskú súťaž s témou „SPÝTAJ SA STARÝCH RODIČOV – ROK 1968“. Z Obchodnej akadémie M. Hodžu v Trenčíne sme do súťaže poslali vyše dvadsať kompozícií, pretože počet prác z jednej školy a ich kvalita boli dôležitým kritériom pre určenie víťazov. Mimoriadne dobre obstála Terka Pasminková (3.A), Martina Mareková (2.B) a Annamária Pajtinková (3.D), ktorej prácu uverejňujeme.

V celkovom hodnotení sme sa ako škola umiestnili na prvom mieste, za čo si naši študenti vyslúžili týždenný zájazd do Bologne (najstaršieho európskeho univerzitného mesta) v Taliansku – s inauguráciou nového akademického roka, návštevou talianskych stredných škôl, ranokresťanských mozaík v Ravenne aj kúpaním v Adriatickom mori na Rimini. Všetko by sa malo odohrať v septembri tohto kalendárneho roka. O priebehu exkurzie do Talianska vás budeme informovať.

Čo mám písať o roku 1968? Príkaz bol jasný – spýtaj sa starých rodičov, čo vtedy robili. Tých nemám, ale mám rodičov približne v takom veku. No čo už. Keď už som takto odskočila od mojich rovesníkov, čo sa týka veku rodičov, tak to treba nejakou vyžiť, nie?

Vygooglila som si čo-to o roku 68. Prišli k nám do vtedajšieho Československa, ruské tanky. Oficiálny názov: „Okupácia“. V hlave sa mi vytvárali možné odpovede na otázku, ktorú som mala ísť položiť svojim rodičom. Prišla som do obývačky, sadla si na stoličku medzi maminu a tatina a položila som otázku. „Mám do školy napísať sloh o roku 68 a mám sa vás spýtať, čo ste vtedy robili. Tak, čo mi poviete?“ Ostalo ticho. Venovali mi len krátky pohľad a tatino mi odvrkol: „Bol som mladý. Nič si nepamätám.“ Vravím si, super! Hneď mám sloh na pol strany. Skúsila som aj druhý raz, no márne.

O chvíľu neskôr som sedela s maminou v kuchyni, kde mi skúšala priblížiť vtedajšiu dobu: „Vieš, prišla som domov a vedela som, že mám zajtra robotu, že dostanem na konci mesiaca výplatu a že keby som sa ráno zobudila s horúčkou, môžem ísť na maródku s vedomím, že ma nevyhodia.“ Do toho prišiel tatin s prázdnu miskou od polievky a namieril si to priamo k drezu. Mamina, neistá tým, čo mi má ďalej rozprávať, obrátila sa na neho s prosbou o pomoc. „Čo ti mám rozprávať. Aj keď ti to poviem, nemôžeš to nikde napísať, pretože sa to nenesie, mať taký názor.“ So psími očami som na neho pozrela a zúfalo dodala: „Je mi jedno, čo povieš, len niečo povedz. Potrebujem napísať sloh.“

Sadol si za stôl, oproti mne. Váhal, ako má začať, ale nakoniec sa odhodlal. „Z rádia sme sa dozvedeli, že prišli Rusi. My sme to tu nezažili, ale pamätám si atmosféru, ktorá vtedy vládla. Otcovia sa triasli, matky plakali, ale nie preto, že prišli Rusi na tankoch. Preto, lebo nevedeli, čo bude zajtra. Ladili sme rádiá a snažili sa počúvať, či niečo nové nepovedia.“ Do toho mu skočila mamina: „Viem, že som sedela pri okne s uchom na rádiu a počula som hlas, ktorý vrazil: Zachovajte kľud a rozvahu!“

Prišlo mi to vtedy ako nejaký slabý strašidelný príbeh rozprávaný dieťaťu pred spaním. Neznelo to skutočne, ale počúvala som ďalej. „V tom čase sa ľudia búrili proti vtedajšiemu režimu. Po stenách písali nápisy ako KOLABORANT alebo OBESÍŤ RIADITEĽA. Takto si vybíjali zlosť tí, ktorí sa báli rozprávať nahlas. Bol som straník. Môj kolega na mňa ukazoval prstom a smial sa mi: ty si v strane, teba obesia. Sila, čo spraví z kamaráta iný názor. Rok 68 bol takmer totožný s rokom 89. Presne to isté, tí istí ľudia, len s tým rozdielom, že rok 68 niekomu nevyšiel. Vláda si to vtedy vedela vyriešiť. Neriešili to Rusi. Tí tu iba boli. Ved' aj teraz tu máme cudzích vojakov. Len už nie z Ruska, ale z Ameriky. Je to niečo iné? Vtedy sme patrili pod Rusko, preto sem prišli Rusi. Ale nie preto, že by začali vojnu. Len tu boli. Keby náhodou. Časom sa veľmi zveličuje.“ Po týchto slovách som sa ocitla vo vnútorných rozpakoch. Pretože jedno sme sa učili v škole a počúvali všade navôkol, a druhé mi teraz rozpráva môj vlastný otec. Nevedela som, kde

je pravda, čomu mám veriť. Doteraz som bola v tom, že Rusi boli zlí, že nás prišli utláčať, ale z tatinovho rozprávania sa mi zdá, že to nie je celkom tak. Ale on pokračoval.

„Je verejne známe, že sme nemohli cestovať. Blbosť! Mohla si cestovať. Len si potrebovala tzv. devízový prísľub. Samozrejme, nedali ho úplne každému, ako napríklad niekomu, kto už bol trestaný alebo niekomu, čo má za sebou nie zrovna vzornú pracovnú dochádzku či problémy alebo opletačky so zákonom. Ale nebol problém ho dostať. Napríklad: jeden môj kamarát. Čistý antisocialista, nadával, na čo sa len dalo – bol v západnom Nemecku, dali mu devízový prísľub. Takže nie je pravda, že sme nemohli cestovať. A čo je dôležitejšie, keď si vycestovala, nebola si len chudobný príbuzný. Mohla si si zmeniť peniaze na marky ďaleko lacnejšie ako inde. Po 89. môžeš ísť aj na kraj sveta. Áno, môžeš. Ale ako, keď na to nemáš? Vtedy sme mali platy, z ktorých sme krásne vyžili, postavili chalupu a išli na dovolenku. A ďalšia vec. Zdravotníctvo – zadarmo. Nemusela si si do nemocnice nosiť toaletný papier, župan a všetko, čo potrebuješ na normálny život. Všetko si dostala tam. Školstvo – zadarmo. Skončila si školu, mala si prácu zaistenú. To boli vtedy učňovské školy. Teraz objavili Ameriku - vraj duálne vzdelávanie. Ale veď to tu bolo a keby nezrušili všetko komunistické, aj mohlo byť. Doprava – ako robotník som chodil na týždenný lístok za 7 korún. Keď som išiel do Česka na týždeň, zobral som si 100 korún. Aj to neviem či. A stačilo mi to na jedlo, dopravu a ešte mi zostalo aj na pivo.“ Do toho zasiahla mamina sklesnutým tónom: „To ja som teraz každý mesiac precestovala do roboty a z roboty 80 eur a nikto sa nestaral.“ Znova pokračoval tati: „Ale samozrejme. Nebolo všetko dokonalé. Nikdy nie je. Tiež sa kradlo, čoby nie. Len, ukradlo sa akurát tak vrecko cementu zo stavby. Teraz sa kradnú milióny. Aj ľudia sa zmenili. Pamätám si časy, kedy sme mali plné ruky roboty na poli, na záhradách a aj tak som prišiel večer do krčmy,

a tam sa spievalo. Po celej dedine som počul spevy. Dnes nie je toľko práce, ale ľudia nemajú čas ani na pesničku. Keby som vyšiel von a po dedine si začal spievať, babky si začnú šuškať, že som opitý. Ale čo sme chceli, to máme.“ Tatino sa na mňa iba vyčítavo pozrel, postavil sa, zarobil si šumienku s vodou a odišiel do obývačky. Akonáhle však zatvoril dvere, mamina potichu pokračovala: „Raz bol v západnom Nemecku. Boli si kúpiť niečo do obchodu a poobzerať si mesto. No vraj, na každom druhom rohu sedel žobrák a načahoval ruku. Tu si to nikde nevidela, tu mali všetci prácu. Vtedy mu išlo srdce vyskočiť z hrude, pretože nám rozprávali, že na západe majú pečené kačice a zlaté taniere. A keď sa rozprával s nejakým Nemcom, že u nás môže byť človek, čo to potrebuje, aj rok v nemocnici zadarmo, tak sa na neho pozrel s otázkou v očiach: A čo vy chcete meniť?“

Tento rozhovor mi úplne zbúral predstavy o našich dejinách. Často som počúvala, že dobre už bolo a že aký bol komunizmus, ale toto ma dostalo. Dlhú som nevedela, čo mám napísať, ako to prijať ako fakt. Ak je pravda, čo mi rodičia rozprávali, prečo nám do hláv tlačia také nezmysly?

Začala som sa pýtať ako oboznámená študentka tretieho ročníka, no dostala som odpoveď, ktorá zo mňa spravila dieťa, nepoznajúce vlastné dejiny. A čo je horšie, kde sa ich dozviem?

Annamária Pajtinková, III. D

Výber básní z cyklu *Letopísma*

Vyplnený čas

Iba ja, fontána a voda,
žiadna zhoda.
Sedím, len píšem,
to je ten boj
mojich dvoch príšer.

Znie to zvláštne
ako črepy vášne.
Chlad v srdci
smútok zažne.

Vlak

Ideme vlakom,
o mňa sa opiera.
Vražedné myšlienky
padajú do peria.

Aj keď to nevníma,
láska v nej bliká.

Drží ma za ruku
v stanici NIKAM.

Nátlak

Od jednej do päť
ešte narátam.
No komu opäť
srdce dám?

Jednej či druhej, tretej
snád?
Štvrtá ma bude nežne
hriať
a piata zase všetko žrať?

Stále ten istý príbeh inak.
Kde som v tom ja,
kde moja vina?

Čo ďalej

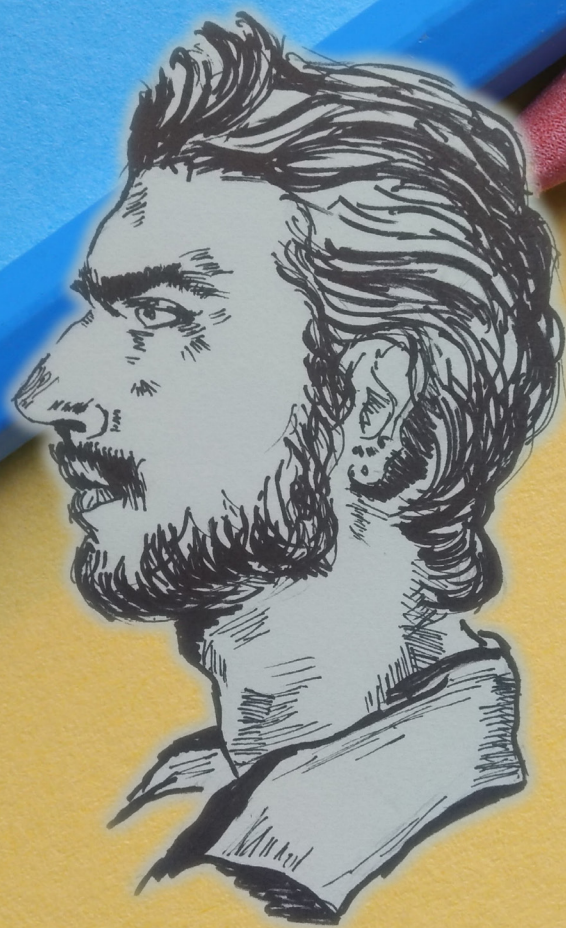
Emočná kríza,
píšem básne.
Som šťastný,
tak to hasne.

Je to O.K.?
Najskôr chlad,
až potom básničky.

Máš v tom hokej,
chlapec maličký.

Pred sebou sny,
len skutky nič.

Riskni to so mnou,
lebo krič.

Drak

Jedno slovo.
Najprv opadol stres,
potom stíchol les.

Z ničoho nič
z oblohy padal
ohnivý drak.
Rozpálil ticho medzi
nami.

Už viem:
princeznu si aj tak
nedám.

Prichádza

Keby si vedela,
cítim to tak.
Keby si cítila.
Viem, stúpa tlak.

Nechápem, čo to je,
krv búši v hlave.
Narastá do teba
zvieratko hravé.

Najskôr sa usmeješ,
potom sa vznietiš
len kúsok od ohňa.

Ja, som, si, sme, ty.

Nedbá

Som nad priepasťou,
nedbáš na to,
že rozpadám sa
ako atóm.

Len klud!
To znesiem.
Chcela si vždy viac,
no teraz stačí pláč.

Prosím ťa, už to
pochop:
Ja nie som na vôdzke
jak bábka lebo pes.
Som človek.
Tak to znes!

„Ostal si“

Aj v tejto chvíli
robíš strašne veľa.
Na teba myslím,
keď noc dohorela.

„Som rada, že si ostal.“
Motúzik medzi
krásne ma poštekli.

Na smrť nás vedú
alebo na život?

Aj druhá šanca je vždy
vhod.

Nádej

Ty, áno, ty
povzbudzuješ svetlo.
Ktoré?
To čo dnes vzlietlo.

Vďaka zaň
hoci netušíš,
že mi ním svietiš,
aj keď spíš

zatiaľ sama.

DOMÁCA KRTKOVA TORTA

Budeme potrebovať:

- 320 g hladkej múky
- 180 g kryštálového cukru
- 4 ks vajec
- 200 ml rastlinného oleju
- 200 ml mlieka
- 3 PL kakaového prášku
- 1 balíček kypriaceho prášku

Plnka:

- 250 g hrudkovitého tvarohu
- 2 ks kyslej smotany
- 1 ks šľahačky v prášku
- 150 ml studeného mlieka
- 100 g nastrúhanej horkej čokolády
- 4 ks banánov
- 1 ks želatínového stužovača
- 2 ks vanilkového cukru

Postup :

Vajcia a cukor vyšľaháme do penista. Postupne pridáme mlieko, olej a nakoniec pridáme múku s kypracim práškom a kakovým práškom. Dôkladne premiešame a cesto nalejeme do tortovej formy s priemerom 21 cm. Dno vystelieme papierom a boky natrieme tukom. Pečieme vo vyhriatej rúre na 175 stupňov cca 40 minút. Kým korpus chladne, pripravíme si plnku. Tvaroh zmiešame s kyslými smotanami, vanilkovými cukrami a odložíme nabok, neskôr sa k plnke vrátíme. Korpus upravíme tak, že lyžicou odstránime asi 2 cm vrstvu korpusu. Ten si necháme, rozdrobíme a použijeme na vrch torty. Na takto upravený korpus položíme polovice banánov. Vrátime sa k plnke. Práškovú šľahačku pripravíme podľa návodu. Pridáme ju do tvarohového krému, pridáme aj želatinový stužovač a strúúhanú čokoládu. Nakoniec všetko spolu zmiešame. Plnku nanesieme na korpus v tvare kopuly. Rozdrobené časti korpusu potom dáme na krém. Tortu necháme v chlade najlepšie do druhého dňa. Dobrú chuť :)

Recept od šéfkuchára Dr. Kalinčíka

- Prečo môj syn dostal zo zemepisu pätku?
- Lebo hľadal Rimavskú Sobotu v kalendári!

Ferko sa pýta učiteľky: Prečo ste vlastne štrajkovali?
 -No aby nám zvýšili platy.
 -To ste sa mali lepšie učiť.

Pýta sa učiteľka triedy: Kto si myslí, že je hlúpy, nech sa postaví. Všetci zostali sedieť, no po chvíli sa postaví Emil.

Učiteľka: Emil, ty si myslíš, že si hlúpy?

Emil: Nie, len mi prišlo trápne, že stojíte sama.

Učiteľ napomína neposedných žiakov:

- A nehláste sa, keď nič neviete. Tu nie ste v Národnej rade!

Poznámka v žiackej knižke:
 Smeje sa mi za chrbtom do očí.

Malá Anička hovorí otcovi:
 - Dnes som sa v škole pochlapila. Dostala som dve gule.

Tak, Adam, predstav si, že na zemi pred tebou ležia dve vrecia:

V jednom je rozum a v druhom sú peniaze. ktoré si vyberieš?

Adam na to: To je jasné, predsa to s peniazmi!

- HA! Chyba! Vykríkne učiteľ. Ja by som bral to s rozumom.

A Adam na to: Pán učiteľ, každý berie to, čo mu chýba.

O tretej v noci zazvoní profesorovi telefón a ozve sa tichý hlas:

"Zobudil som ťa?"

"Hmm... áno," odpovie profesor.

"Tak to je dobre, lebo ja sa ešte stále učím, ty debil!"

PRESTÁVKA

	vojenský odvod (nár.)	TAJNIČKA 1. ČASŤ	Onders Ultra Curtes	julianský kalendár		babka (dets.)	kmeň v Tanzánii	TAJNIČKA 2. ČASŤ	malý list rastliny	podmienková spojka
kamarátsky pozdrav					základná farba					
Slovenský ľudový umelecký kolektív (skr.)					blok poštových známok staroegyptský boh Sínka					
East African Community (skr.)				vinená tkanina maďarské mužské meno						apríl (skr.)
Národné divadlo (skr.)			nálepka, vineta keby							
tak						pevne chyť meno Slavomíra				
cudzinci, po anglicky							oker, po česky venezuelská rieka			
	kapustovitá zelenina vylievalo				súlad (kniž.) lososovitá tichomorská ryba				americký raketoplán	zlí duchovia, čerti
zostaň ležať				daj nariadenie meno Rozálie						
chod			vzbura (kniž.) telovýchovná jednota (skr.)							
bratislavská kaviareň								lesná správa (skr.) citoslovce prevkapienia		
meno Alojza							Autodesk Approved Instructor umyt, omyt			
okresné múzeum (skr.)			citoslovce údivu hmyz vo vlasoch			poľský spisovateľ vedecký názov krídla				národnostná skupina v Indonézii
	Detva (EČV)	vlastnou rukou (skr.) otravné látky (skr.)			ženské meno operačný program (skr.)					
TAJNIČKA 3. ČASŤ								identifikačné číslo		
tárat (expr.)								selén (zn.)		

SUDOKU

	6						1	8
					9			6
	9	8	3	6				
		2		3		6	4	
5								2
	3	9		2		5		
				4	1	7	9	
4			9					
9	7						5	

2				7				9
6								
1			5	3		7	6	
				4			7	
	8		6	5	3		9	
	4			8				
	5	2		6	8			7
								3
3				9				4

			4		7			5
				2		7	1	
	3	9				2		6
	2				8			
			1	4	5			
			2				9	
4		6				3	5	
	9	2		7				
8			6		2			

	9					2	6	
7		6	1	9	3			
	8					1		
				8	9			
	7		4		2		9	
			6	3				
		3					7	
			9	1	4	3		8
	1	5					2	

ŠÉFREDAKTOR

Juraj Taraba

REDAKTORI

Kristína Kurincová

Jakub Šatura

Erik Pekarovič

Kristína Pagáčová

Lucia Lehocká

Simona Manová

Iveta Malíčková

ILUSTRÁCIE

Karina Bieliková

